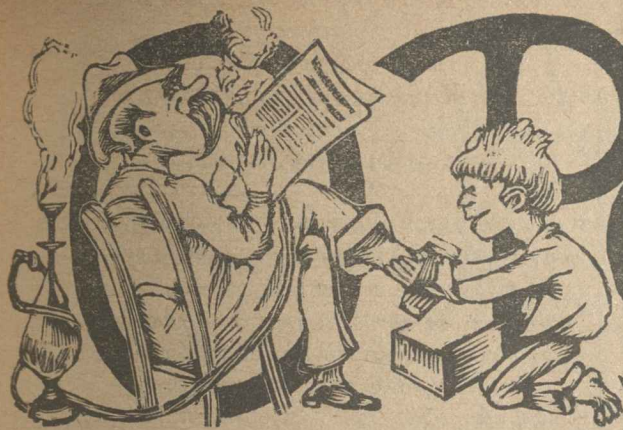

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Δευτέρᾳ Δεκεμβρίου, καὶ εἰκοστῇ,
σχολάζουν βουλευτὲς σεβαστοί.

Χίλια δέκα μετροῦμε καὶ ὀκτώ,
παραιτήσεως κάζο φρικτό.

Χριστούγεννα πολιτικά πολὺ παρηγορητικά.

Ρωμηοὶ μου καλησπέρα σας, Ρωμηοὶ καλησπεροῦδις,
πολιτικά Χριστούγεννα νὰ ψάλλω καὶ τραγοῦδις.

Εκ τῆς Περσίας ἔρχονται δὴ μάγοι μετὰ δῶρα
μέσ' στῶν Ρωμηῶν τὴν ψώρα.
Ῥωτοῦν ἐδῶ, Ῥωτοῦν ἐκεῖ,
νὰ μάθουνε ποῦ κατοικεῖ
ὁ Κόντες ὁ Κορφιάντης,
ὁ νέος Στρατηλάτης.

Πηγαίνουν εἰς τὸ σπῆτι του, βλέπουν τὸν Θεοτόκη,
ποῦ λές πῶς τρέχουνε γι' αὐτὸν κεφάλαια καὶ τόκοι.
Τὸν πρῶτό του τὸν καφὲ τὸν ἤθρανε νὰ πίνη
κατὰ τὴν ἀγκάλη του τὴν νέα Ρωμηοσύνη.

Τὸν ἐλουζε, τὴν ἰκνέιζε, μετὰ πόνο τὴν φιλοῦσε,
καὶ τέτοια τῆς μιλοῦσε:
Ἐγὼ γιὰ σένα, τζόγχα μου,
τραβῶ τὸν διάβολό μου,
καὶ λησμονῶ τὰ λόγια μου
καὶ χάνω τὸ μαλὸ μου,
καὶ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηοσύνη.

Ἐγὼ γιὰ σέ, πιπίνι μου,
ἔβγαλα τὸ σκαρπίνι μου,
καὶ ἐφόρεσα τακούνι
με βροντερὰ σπιρουνά.

Ἐγὼ στὸ ράφι κρέμασα καὶ αὐταῖς τῆς ρεδιγκόταις
ἐμπέγονας ἐφόρεσα καὶ πολεμάρχου μπύταις.
Ἐγὼ γιὰ σέ λιγερὴ
δακτυλιδένια μέση
φορῶ καὶ πάλαι κοφτερή,
ποῦ διόλου δὲν μ' ἄρσει,
καὶ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηοσύνη.

Ἐγὼ γιὰ μὰ παρήγγειλα καὶ Μάνλιχερ τουφέκια,
καὶ πυροβόλα τοῦ Καννὲ καὶ ἀμέτρητα φυσέκια.

Ἐγὼ καὶ ἐφέδρους μάζεψα
νὰ κάνουν ψευτομάχαις
καὶ στῶν βουνῶν ἐχάξεψα
καὶ τοῦ Τσακὸ τῆς ράχαις.

Σπιθοβολεῖ τὸ μάτι μου,
ἔχασα τὸ ραχάτι μου,
τὴν καλοπέρασί μου,
καὶ τὴν ἀνάπαυσί μου.

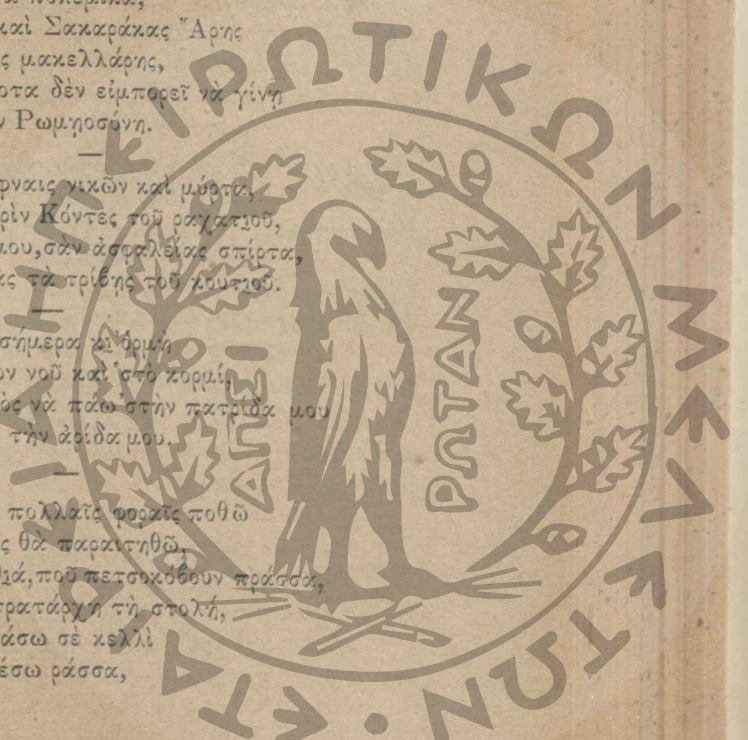
Τώρα σὰν πρῶτα δὲν ξυπνῶ
κατὰ τὸ μεσημέρι,
πέφτω, σηκώνομαι, δειπνῶ
μετὰ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Τὼρ ἀσχολοῦμαι τακτικά
μ' ἐκεῖνα τὰ πολεμικά,
καὶ ἔγινε σιδηρόφρακτος καὶ Σακαράκας Ἄρης
καὶ πρῶτος μακελλάρης,
ἀλλὰ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηοσύνη.

Ἐγὼ γυρεύω σήμερα δάφναις νικῶν καὶ μῦστα,
ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρὶν Κόντες τοῦ ραχατίου,
μὰ τὼρ ἀνάβω, τζόγχαίς μου, σὰν ἀσφαλεῖς σπύρα,
ὅταν ἐπάνω στὰς πλευράς τὰ τρίβη τοῦ κουτιοῦ.

Καὶ μένος σήμερα καὶ ὁρμή
νοιώθω στὸν νοῦ καὶ στὸ κορμί.
μήτε μοῦ μένει πᾶς καιρὸς νὰ παῶ στὴν πατρίδα μου
νὰ στρώσω τὴν αἰίδα μου.

Τὸ πρῶτο τὸ ραχάτι μου πολλὰ φορεῖς ποθῶ
καὶ φίλους ἐφοβέρισα πῶς θὰ παραιτηθῶ,
πῶς θὰ πετάξω τὰ σπαθιά, ποῦ πετοῦν πρὸς ἡμᾶς,
καὶ τοῦ Στρατάρχου τὴ στολή,
καὶ θὰ μονάσω σὲ καλλί
καὶ θὰ φορέσω ράσσα,

μά μήτε κι' αποχώρησις δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Κι' ὁ Μπάνερμαν ἀποχωρεῖ μέσ' στήν Ἀλβιδόνα
μετά μακρὸν ἀγῶνα,
μά δέν φωνάζουν καί σ' αὐτόν: βάστα τήν Ἐξουσία,
καί γίνε μάρτυς, θύμα τῆς, κι' ἐσπερινή θυσία.

Ἀποχωρεῖ κι' ὁ Μπάνερμαν τῶν Ἀγγλων σάν κι' ἐμένα
καί τοῦτο φίλον δέν λυπεῖ τοῦ κόμματος κανένα.
Μά μόλις κἀνω, τζόγιας μου, κι' ἐγὼ ν' ἀποχωρήσω
χίλιοι μέ πᾶν ἀπὸ μ'προστά καί δὴ χιλιάδες πίσω,
ποῦ μήτε κι' ἀποχώρησις δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Θεέ μου! . . τί μαρτύριο!
νά θέλῃς νά' συχάσῃς,
κι' ἀπὸ τὸ Βουλευτήριο
λίγακι νά ξεσκάσῃς.

Καί νά σοῦ λέν λυπητερά:
μέ τὸ σταγὼ κυβέρνα,
κι' ὅπως μπορεῖς μέ τήν κυρά
τήν Ἐξουσία πέρνα.

Ἄν κι' ἀποχωρήσιν βαρῶ
κι' ὕστερα πάλ' ὑποχωρῶ,
καί τῆς ἀποχωρήσεως ὑποχωρήσεις κἀνω
καί μαρτυρῶ καί σκάνω,
μά καί μέ τοῦτα τίποτα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Δέν ἔχω μάτια νά τήν δῶ
τήν ἄχαρι πολιτική . .
ζητοῦν ρουσφέτια κι' ἀπ' ἐδῶ,
ζητοῦν ρουσφέτια κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Καί τότε, καθὼς ξέρετε, γελοῦν οἱ χορτασμένοι,
κι' οἱ νηστικοὶ θυμὸνουνε καί φεύγουν κακίωμένοι,
μά καί μέ γέλοια καί θυμούς δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Ἄς ἤμουν Κάμπελ Μπάνερμαν ν' ἀπλώσω τραχανά . .
'βρῆκε κι' ὁ σὶρ Ἀνάργυρος περίσσευμα ξανά,
πλὴν μοῦ φωνάζουν μερικοὶ μέ στόμα σάν πηγάδι
πῶς πρέπει τὸ περίσσευμα νά μένῃ στὸ κοπάδι,
κι' ἔτσι γιὰ μὴδὲ μ' αὐτὸ δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Μονομαχίας μάρτυρες πηγαίνουν κατ' αὐτάς
καί βρῖσκουν βουλευτάς.

Κι' ἂν μονομάχων σήμερα τὸν κόμπον τιμωρήσω
καί τοὺς περιορίσω,
'μπορεῖ νά στείλουν μάρτυρας ἀκόμη καί σ' ἐμένα,
καί τότε βάλλου ρήγανη κι' ἄλλοι μας κι' ὠϊμένα.

Καί μονομάχος ἂν γενῶ μέ ξίφος καί πιστόλι,
ποῦ νά μέ τρέμουν ὅλοι,
κι' ἂν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σπαθίζω τὸν ἀέρα
καί μέ τὸ βόλι μου περνῶ τήν διάνα πέρα πέρα.

Κι' ἂν Οὐγγρος Βέκερλε γενῶ
κι' ἂν ἀτρομῆτως ἀκονῶ
καί παίζω τήν λεπίδα,
ποῦ στὸ δικό μου παταράκι

κι' οἱ Σαρανὸ Ντέ-Μπερζερὰν
νά βγάδουν ἀγουρίδα,
μά καί μέ τοῦτο τίποτα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν τὸν καιρὸ σκοτώνωμε μέ φουσκωμένα λόγια
κι' ἂν Ἡγουμένων, τζόγιας μου, μετροῦμε κομπολόγια
κι' ἂν εἶναι μόνη σκέψις μας καί μοναχὴ δουλειά μας
'στὸν ἥλιο νά ζεσταίνομε τήν ραχοκοκαλιά μας,
καί πάλι μέ τήν ζεστασιά δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν ρέψωμε μέσ' στή δουλειά,
κι' ἂν ὅλα τὰ ζαγάρια
κι' ὅλα τὰ δέσποτα σκυλιὰ
τὰ βάλουν στήν ἀγγάρεια,
καί πάλι μέ τήν προκοπὴ δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν καμμιὰ μέρα κουρασθῶν
κι' ἄλλοι τρανοὶ μαρβόλοι,
καί σάν κι' ἐμέν' ἀπελπισθῶν
κι' ἀποχωρήσουν ὅλοι.

Κι' ἂν σιχαθῇ σ' ἄλληθινά
καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
τὰ μεγαλεῖα τὰ τρανά
καί τῆς Ἀρχῆς τὸ μέλι.

Κι' ἂν τὸ Κουδέρνο τὸ κωθὸν
σχεδίων γίνη τάφος,
καί μείνῃ μόνον τὸ σαθρὸν
τῆς πολιτείας σκάφος.

Κι' ἂν οἱ στωμύλοι ρήτορες σιγήσουν τῶν στομάχων
κι' ἂν ἡ Βουλὴ κατακληθῇ παρὰ τῶν μονομάχων,
κι' ἂν γίνη τοῦ λοιποῦ Στρατῶν
τὸ τέμενος τῶν Βουλευτῶν,
κι' ὅλοι φωνάζουν: ἐντο
τὸ πρῶην Παρλαμέντο.

Κι' ἂν μείνω μοναχὸς ἐγὼ φρουρὸς τῆς ἐξουσίας
ἐν μέσῳ τῆς καταστροφῆς καί τῆς ἀπελπισίας,
κι' ἂν σχεδία πολεμικὰ
σᾶς φέρνω στὸ καλὰθι,
καί διορθῶν μερικὰ
τοῦ Σιμοπούλου λάθῃ,
καί μ' ὅλ' αὐτὰ σᾶς βεβαιῶ πῶς δέν 'μπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν τώρα νέους δανειστὰς καθίσωμε στὸ χέρι
κι' ἀνοίξουν γιὰ χατῆρι μας καί πάλι τὸ καμῆρι,
κι' ἂν μέ καταδυόμενα γενῇ κανένας Στόλος
ὀργήγορος κι' εὐκόλως.

Κι' ἂν ἀριβάρῃ κι' ὁ Φουρνιέ στὸ κράτος μετ' ὀλίγον
νά τὸν διοργανώσῃ
μέ τάξι καί μετ' ὀλίγον,
κι' ἂν ἔγουνε καί μέ τὸν Φουρνιέ φουρνιὰς ὑποστράτηγος.

Κι' ἂν ἡ Ρωμικήν πατρίς, ποῦ στόλους περιμένει
καί νίκας προκηρύττει,
φανῇ μ'προστά στὰ μάτια μας σάν καταδυμένη
στὰ κυματ' Ἀφροδίτη.

Κι' ἂν γίνουν μέσ' ἀναφυγῆς καί ποθητῆς ἀνέσεως
καί τὰ καταδυόμενα τῆς νέας ἐφευρέσεως,
κι' ἂν δι' αὐτῶν στὸν Ναύσταθμο, στήν Αἴγινα, κι' ἄλλοι
πηγαίνουν οἰκογένειαι τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
καί μέ καταδυόμενα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν λείψῃ πᾶς Ἀκρόπολις μέσ' στῶν Ρωμηῶν τὰ μέρη,
κι' ἡ δοξαστή τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ἂν δέν ὑπάρχῃ Παρθενῶν
καί τὰ γαρβεῖται κάθε νταντὰ καί Μαίρη.

Κι' ἂν τόσα κλέη ξεχασθῶν τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
κι' ἂν ἀπὸ τάφους τοῦ λοιποῦ
δέν μᾶς ξαφνιάζουν ποῦ καί ποῦ
ἐκείναις ἡ σικιὰς γιὰ μὰ τῶν σεβαστῶν προγόνων.

Κι' ἂν μείνῃ, τζόγια μου πατρίς, χωρὶς σεπτὸς προγόνους
εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους,
καί δίχως τὰ κειμήλια,
ποῦ κόσμο συγκινοῦν,
κι' ὅλα τὰ προσκυνοῦν
τοῦ κόσμου τὰ Βασίλεια.

Κι' ἂν μέσῳ σὲ χαλάσματα καί παντερήμους χώρους
ταφέντων Παρθενῶνων
δέν μείνῃ παρὰ μόνον
ἡ ἀνάργυρος γιὰ νά γυρεύῃ φόρους,
κι' ἂν ἄλλοι σᾶς βεβαιῶ πῶς δέν 'μπορεῖ νά γίνη
καλὸ στή Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν λείψουν νομοσχέδια καί φαμφρόνων λόγοι,
κι' ἂν γίνη κι' ἡ διοίκησις Ἑγγλέζικο ρολόγι,
κι' ἂν λείψῃ κάθε χωρατὸ, κι' ἂν λείψῃ κάθε μόνιμα,
κι' οἱ στρατηγοὶ τοῦ ραχάτιοῦ
μέ βρυχηθῶν τοῦ κρεβάτιοῦ
δέν σείνουνε τὰ πόμολα.

Κι' ἂν ὅλας τῆς Προστάτιδες τῆς πιάση μὴ μανία
γιὰ τήν Ἑλλάδα 'ξαφνικά

καί μᾶς φωνάζουν φιλικὰ:
κοπιάστε νά τὸ στρώσετε μέσ' στή Μακεδονία.

Κι' ἂν ἔλθουν κι' ἄλλοι πρόσφυγες μέσ' στῆς πολλαῖς θυσίαις
τοῦ πλοῦτου τοῦ μεγάλου,
καί ξαναγίνουν, τζόγιας μου, κι' ἄλλαις δημοπρασίαις
καθὼς τῆς Ἀρχιᾶλου.

Κι' ἂν μέ τοὺς πρόσφυγες αὐτοὺς
καί τοὺς ὀρεῖς τῶν κοπετοῦς

τὰ νέα περισσεύματα σπουδαίως λιγοστεύουν
κι' ἀρχίσουν κι' οἱ μὴ πρόσφυγες ἀκόμη νά νηστεύουν,
καί μέ τήν νήστεια τίποτα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν μάχαις γίνωνται φρικταῖς μέσῳ σὲ μ'παράσιας
γιὰ παρδαλὴς διαγωγῆς ἐλευθερίας κυρίας,
κι' ἂν τοὺς Ρωμηοὺς μέ θαυμασμὸν ὁ κόσμος ὅλος βλέπῃ
μαχαίρια καί περιστροφὰ νά βγάδουν ἀπ' τὴν τσέπη.

Κι' ἂν μέ λεπίδες παίζουσι καί τῶν μαρῶν τὰ χέρια,
κι' ἂν μέ γενναίον φρόνημα
ἔχουν πολλοὶ γι' ἀκρόνημα
λάζους, κολοκοτρώνηδες, πηρούνια καί μαχαίρια,
καί μέ νταήδες τίποτα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν πρὶν ἀκόμη νά γένουν στρατεύματα καί στόλοι
σκοῦζῃ κανένας Πατισὰχ εἰς τῶν Ρωμηῶν ταγρίμια,
παῖδες Ἑλλήνων μπουγλουρούμ, κοπιάστε καί στήν Πόλιν
νά τρίζετε τῆς σπάρτης σᾶς μεσὰ στὰ καλντερίμια,
καί μέ τήν Πόλιν τίποτα δέν εἰμπορεῖ νά γίνη
σ' αὐτή τήν Ρωμηοσύνη.

Χριστοῦ γεννὰ, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου μέρα πρώτη,
μ' ἐκούρασαν γυμνάσια καί τῶν πολέμων κράτοι,
μ' ἐκούρασε καί τῆς Βουλῆς τὸ τόσο παταράκι
κι' ἡ προκοπὴ τοῦ κράτους,
καί κόδωντας Χριστόφωμα μέ μία σακαράκα
τὰ δίνω στοὺς φιλάτους,

κι'ό προσφιλὴς Ἀνάργυρος ὁ καὶ παραιτημένος
φωνάζει δακρυσμένος
πῶς τίποτα χωρὶς αὐτὸν δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνη
σ'αὐτὴ τὴν Ρωμῆσύνῃ.

Ἀπελπισία παντελής,
πάει κι'αὐτὸς ὁ προσφιλὴς.
Χωρὶς ποτὲ καμμιὰ φορὰ κι'αὐτὸς νὰ φοβερίσῃ
ὅτι θ'ἀποχωρήσῃ,
σκασμένος ἀπεχώρησε πρὶν ἀπὸ μένα πρῶτος
κι'έμεινα τῶρα μοναχὸς τοῦ κόμματος πιλότος.

Πάλι καλὰ σὰς τᾶπαμε, κι'ὅλοι χασμουρηθῆτε
κι'ἀμέσως ξαναπέσετε καὶ ξανακοιμηθῆτε,
καὶ μέσα'στὸ χασμουρητὸ
καὶ μέσα'στὸ ρουχαλιτὸ
φωνάζετε πῶς τίποτα δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνη
σ'αὐτὴ τὴν Ρωμῆσύνῃ.

Ὁ Κόντες ἔτσι μίλησε
καὶ νυσταγμένος φίλησε
τοῦ κόμματος τοὺς προσφιλεῖς καὶ μερικοὺς Ἰάγους,
κι'ὁ Φασουλῆς κι'ὁ Περικλῆς, ποὺ κάνανε τοὺς μάγους,
ἐκτύπησαν τὰ κλούβια τῶν κεφάλια καὶ τὰ στήθη
κι'ἐπῆγαν'στὸν Σιμόπουλο, ποὺ τῶρα παραιτήθη.

**Ὁ Σιμόπουλος θορνεῖ
καὶ τοὺς μάγους συγχινεῖ.**

Σ. — Νὰ σὰς τὰ πῶ;

Μ. —

Νὰ μὰς τὰ πῆς, σοφώτατε πατέρα.

Σ. — Κλάψετε τὸν Σιμόπουλο, τὸν ὁδηγὸν ἀστέρα,
κι'οἱ φίλοι, ποὺ δὲν πίστευα πῶς ἔχουν πάθος τόσο,
τὰ λυσσικά τῶν ἔφαγαν παραίτησι νὰ δώσω.

Μ. — Καί'σ'τὴν Περσία τῶμαθαν τὸ θλιβερό μαντάτο
κι'ἐγίναν ἄνω κάτω.

Σ. — Κι'ἐκεῖνος ὁ συνάναρχος ὁ Τζώρτζης μου — τί φρίκη!
τοῦ κόμματος τοῦ μ'ἔφησε νὰ μὲ σπαράξουν λύκοι.
Μ'έβλεπε κατκαίτρινο νὰ πάσχω'στὸ πλευρό του
καὶ δὲν τοῦ κάηκε καρφὶ γὰρ τὸν Διόσκουρό του.

Τοῦ Κόντε μου τὴν ἀπονιά
θὰ διαλαλήσω'στὸν ντουναῖ.

Μ. — Θὰ τὴν τηλεγραφήσωμε καί'στὼν Περσῶν τὸν Σάχη.

Σ. — Πέστε του πῶς ἐλύσσαζαν οἱ Σιμοπουλομάχοι.
Φαίνεται πῶς ἐζήλεψαν τοῦ Κόντε τὰ τσιμπούρια,
ποὺ πάλι περισσεύματα'ξετρύπωσα καινούρια,
καὶ τῶκαλαν ἀπόφασι καὶ τούτῃ τὴ φορὰ
νὰ μοῦ ριχθοῦν γερὰ.

Μπόρεσα καὶ κρατήθηκα σ'ἐκείνη τὴν ἀντάρα,
ποῦ γινε διαδήλωσις τρομακτικὴ μὲ κάρρα,
τῶρα γὰρ μιὰ παρένθεσι, τῶρα γὰρ κάποιον ὄρο,
ἐκάρωσα, κακάρωσα πρὶν νὰ βρῶ νέο φόρο.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ'ἡμέρα.
τοῦ Κερκυραίου κλάψετε τὸν ὁδηγὸν ἀστέρα.

Ἀκούει πῶς ἀγκομαχῶ
κι'αὐτὸς μ'ἀφίνει μοναχό.
Μοῦ κιναν τέτοια προσβολή
κι'αὐτὸς μακρόλογος ἐν'μυλεῖ.

Γιὰ μένα λένε τὸ καὶ τό,
μὲ πέρνουνε'στὸ χέρι,
κι'ὁ Κόντες κάνει τὸν κουτό,
ποῦ μ'εἶδε, ποῦ μὲ ξέρει.

Τὶ νὰ τοὺς κάνω τοὺς ἐχθροὺς σὰν ἔχω τέτοιο φίλο;
σὲ τόσο μ'ἔβαλε καὶ μὲ
καὶ τόσο μ'ἄναψε θυμό,
ποῦ μοῦρχεται καὶ μαρτυρὰς ἀκόμη νὰ τοῦ στείλω.

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παπᾶ καὶ διάκο γκαστρομένο
κι'ἀπὸ τὸν κύρ Ἀνάργυρο τὸν Κόντε χωρισμένο,
Κόντες χωρὶς Σιμόπουλο δὲν εἶναι παρὰ τίλο,
νύκτα χωρὶς ἀστροφεγγιὰ καὶ μέρα δίχως ἥλιο.
Κόντες χωρὶς Σιμόπουλο δὲν εἶναι παρὰ νοῦλα,
σάχλα, κολοκυθόσπορος, καὶ κόμμα γι'ἀναγούλα.
Τζώρτζης χωρὶς Ἀνάργυρο μένει Βουλῆς τζωρτζίνα,
καὶ μοιάζει σὰν ὠτομωπιλ, ἀλλὰ χωρὶς μπενζίνα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, κι'ἐγὼ παραιτημένος
καὶ τῶρα περισσεύματα ποιὸς θάβρῃ γὰρ τὸ γένει;
Θορνήστε, ματάκια μου,
τοὺς κόπους, τὰ χαρτάκια μου,
τὰ περισσευματάκια μου,
καὶ ταῦτο κινήτακά μου.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ'ἡμέρα,
κι'ἡ νέα μου παραίτησις τῆς πρώτης χειροτέρᾳ.
Ὁ Τζωρτζάκη,
πρῶτο τζάκι,
ποῦ χεῖς μοῦ γγα,
καὶ σὺ στρογγα
καὶ διπρῶσωπο φουσάτο,
τῶρ'ἀντίο ντέλ πασσάτο.

Ἔτσι μὲ λύπη μίλησε μορφὴ παραιτημένη
κι'οἱ δύο μάγοι τῶστριψαν ἀπογοητευμένοι,
φωνάζοντας πῶς τίποτα δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνη
σ'αὐτὴ τὴ Ρωμῆσύνῃ.

Ἦλθε λοιπὸν ἀκάματος ὁ Κωνσταντῖνος Ράδος,
ποῦ'σ'τοῦ Βορδῶ τὴν ἐκθεσιν τὸ τμήμα τῆς Ἑλλάδος
ἀνέδειξε περίβλεπτον καὶ χάριμα τῶν εἰδότην
κι'ἀξίως ἔτυχε κι'αὐτὸ πολλῶν βραβείων πρῶτον.
Ὅθεν ἄς ἀνταμείψωμεν ἀτρύτους ἐργασίας
καὶ μόχθους καὶ θυσίας,
κι'ἐπευφημίᾳς ἄξιος ὁ Ράδος ἄς κριθῇ
καὶ τοῦ χρυσοῦ παράσημον εἰς τοῦτον ἄς δοθῇ.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τοῦ Καλογεροπούλου τ'Ἀνάγλυφα σπουδαῖα
ἐν εὐπρεπεῖα γλώσσης, ἐν οἷστῳ κι'ἐν ἰδέα.

Μετὰ πολλῆς ἐμπνεύσεως λαμπρὸν Θεοτοκάριον
ἀπὸ τῆς Πενταπόλεως ἐβγήκε τὸν Νεκτάριον,
ποῦ διευθύνει συνετῶς κι'ἐμφρόνως τὴν Ριζάρειον.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπουλος ἐμποροράπτης πρώτης,
καὶ κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀρτία τελειότης.
Ψυχὴ μου!... τί κουστοῦμ' ἐπὶ τῶν Κυριῶν ἐκεῖνη!
Βεβαίως ἄλλος σὰν κι'αὐτὰ δὲν κάνει'στὴν Ἀθήνα.
Δὲν ξέρετε, κυρίαίς μου, τί ράπτης εἶναι τοῦτοί;
μὰ κι'ὕφασματῶν Ἀγγλικῶν ὑπάρχει μέγας πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ κρόπτης σπάνιος καὶ κόπτης σπάνια,
μ'ὀλίγους λόγους ὀηλαδῇ τὴ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θερμῆς συστάσεως ἄς τύχη κι'ἐγκαρδίου...
πενήντα τέσσαρ'ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιά!... ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ'ἐμπτάσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λαῦδρο τὸ μεγάλον,
κι'ὁ ρεκτής Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασίλης,
γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
πῶς'σ'τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ'ἀγοίξῃ Λαῦδρον νέον,
καὶ γὰρ καὶ ἐγκαλλώπισμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
μὲ πλοῦτον πολυποίκιλον καὶ μ'ὅλα τὰ χρειώδη,
κι'ἔγινε κι'ἐταιρεία
μὲ μιλιούνια τρία,
κι'ἴσως νὰ γίνη μέτοχος κι'ὁ Φασουλῆς τὸ βῶδι.